

Kummituskartano

Oli syysilta. Oli hämärää ja tuuli puhalsi väkevästi. Naapurissa on vanha kartano, jossa ei ole asunut ketään aikoihin. Edelliset asukkaat olivat muuttaneet pois nopeasti eikä kukaan osaa sanoa miksi.

Olin yksin kotona, sillä vanhempani olivat kaupassa. Olin luvannut auttaa siivoamisessa. Otin roskapussin ja lähdin viemään niitä ulos. Ulkona tunsin kylmän ilman kasvoillani. Lähdin kohti roskiksia, jotka olivat vastapäätä vanhaa kartanoa. Ja silloin minä näin sen: kartanon ikkunassa näkyi valkoinen hahmo. Hieroin silmiäni ja katsoin uudestaan ja hahmo oli edelleen ikkunassa. Aivan kuin se olisi vilkuttanut. Sillä oli pitkä valkoinen viitta, joka heilui tuulessa. Yhtäkkiä hahmo katosi. Heitin pussin roskiin ja lähdin juosten sisälle. Sisällä huokaisin helpotuksesta. Vanhempieni paluuseen olisi vielä puoli tuntia.

Illalla kerroin heille hahmosta. He sanoivat, että olin nähnyt verhojen heiluvan ikkunassa. Olin kuitenkin varma näkemästäni. Yöllä en nukkunut juuri yhtään, koska mietin hahmoa ja miksi minä olin nähnyt sen.

Pitkän yön jälkeen olin päättänyt mennä kartanoon katsomaan mitä siellä oli. Päästyäni ulos kenenkään huomaamatta suuntasin kohti kartanon ulko-ovea ja yllätyin, sillä se oli auki. Astuessani sisään, näin lattialla pienen lapun, jossa luki: Mene yläkertaan. Keräsin rohkeuteni ja astuin kohti portaakkoa. Yläkerran viimeisellä portaalla oli taas lappu. Tällä kertaa siinä luki: Mene makuuhuoneen ikkunalle. Jatkoin matkaa makuuhuoneeseen ja sieltä ikkunalle. Se oli se ikkuna, jossa olin nähnyt hahmon. Ikkunalla yllätyin, sillä siinä oli kuva hahmosta, mutta ihmisenä. Kuva näytti todella vanhalta. Kuvassa oli kiinni pitempi kirje, jossa luki: Hei olen sinun isoisoisoäitisi ja tässä on kuva minusta. Olen asunut täällä todella kauan sitten. Vilkutin sinulle tästä ikkunasta. Olen hukannut jonnekin minulle tärkeän sormukseni enkä saa mielenrauhaa ennen kuin löydän sen. Ajattelin jos voisit auttaa minua sen etsimiseen.

Mietin, missä pieni sormus voisi olla. Etsin sitä kaikista lipaston laatikoista, kaapeista ja hyllyistä mutta en löytänyt sitä mistään. Lopulta tajusin, että minulla on ollut mummilta saatu perinnesormus, joka oli kiertänyt suvussamme satoja vuosia. Olisiko se oikea sormus, joka pitäisi nyt jättää tänne? En ollut yhtään varma mitä pitäisi tehdä. Päätin kuitenkin jättää sormuksen kartanoon. Laskin sen ikkunalle ja lähdin alas. Ulko-ovella huomasin vielä yhden lapun, jossa luki: Kiitos! Tiesin että nyt isoisoisoäitini oli saanut mielenrauha. Tuon jälkeen lähdin kartanosta enkä enää koskaan nähnyt tai pelännyt yhtäkään hahmoa kartanon ikkunassa.

Nimimerkki Kookos

Sarja: 5.-6.-luokka